

under Forhandling, ikke vil opnaae Andet end en Reduction (af den tidligere tilstaaede Præmie af 25 pCt., til omtrent det Halve, eller 12½ pCt., og derved vindes aldeles Intet efter min Formening, skjøndt det Modsatte rigtignok er blevet udtalt ved Sagens første Behandling af tvende andre ærede Medlemmer (Bergsøe og Besfely); der vindes ikke Andet, end at man begunstiger de Capitalister, der sætte deres Penge i den oversøiske Handel ved at forskrive Varer. Rhederierne, antager jeg, vinde aldeles Intet derved, saameget mindre som der er aabnet Fremmede Concurrence, hvilket ogsaa har været Tilfældet tidligere, men under besværligere Vilkaar for dem. Det er altsaa omtrent paa samme Fod, det vil stille sig saavel for dem, der sætte deres Capitaler i Varer, der forskrives fra transatlantiske Havne, som for Skibsrhederne og Consumenterne; thi de, som egentlig vinde derved, ere som sagt de, som forskrive Varerne. Fragterne vil man, uagtet disse Begunstigelser, altid søge at tvinge ned til saa lavt et Standpunct, at man ved Fragternes Billighed vil faae tilskandsfet sig den Fordeel, som Rhederierne egentlig burde have, og Consumenterne staae ganske udenfor; de faae hverken Varerne ½ eller ¼ pCt. billigere, end de under slet ingen Begunstigelser vilde have dem. Det var altsaa det, jeg vilde tillade mig at spørge om, om den høitærede Finantsminister ikke troer, at man ved et Endringsforslag til 3die Behandling kunde faae det omskrevet saaledes, at der istedetfor: „Godtgjørelse for den beviistlig erlagte Sunds eller Strømtold“ sættes: „betales 1 pCt. af Varernes Værdi paa Productions- eller Affvikningsstedet.“

Hvad Godtgjørelse for Fyr- og Bartegnspenge angaaer, da har jeg endnu ikke havt den Erfaring, at, uagtet det staaer i Toldtarifsen, hvormeget Skibet og hvormeget Ladningen hver for sig skal betale af denne Afgift, Ladningen nogenstinde har bidraget med en eneste Skilling dertil. Rhederierne have altid maattet betale det fulde Beløb, ikke alene i Sundet og Belterne, men ogsaa den anden Fyravgift, som er bestemt i Toldtarifsen, saa det ikke vil være af synderlig Vigtighed for os, saameget mindre, som Skibe, der gaae ud paa lange Reiser, i Reglen have færre Udgifter end de Skibe, som jævnlig fare paa kortere Fartynde, s. Ex. England og Norge, hvor de deels kunne gjøre hurtigere Reiser og hyppigere komme hjem, og derved faa meget oftere komme til at betale Fyr- og Bartegnspenge. Det syntes altsaa naturligere, at de Skibe, som ofte søge hjem, og derved komme til at betale de høieste eller største Afgifter, fik nogen Moderation i Afgiftsydelsen; hvorimod netop det Modsatte burde være Tilfældet med Hensyn til dem, der allerbedst kunne taale den, saadanne nemlig, som kun have, saa at sige, 2 Havne at betale Afgifter i, medens de Andre maae betale Afgift i mange ofte maaffee en 6 à 8 Gange i en 6 à 8 forskjellige Havne, nemlig 3 à 4 Gange hjemme og 3 à 4 Gange udenrigs. Jeg kan altsaa ikke skjønne, at den Lettelse, som her tilsigtes, med Undtagelse af den, der omhandles i 1ste Paragraph, kan komme Rhederierne eller Andre tilgode end netop dem, der speculere i Vareomsætninger fra transatlantiske Havne.